

Holly Hepburn

Een nieuw begin in
Thistledown Lane

Deel 3

Proloog

‘Ga zitten, 8B. Sla *Een Midzomernachtdroom* open, alsjeblieft.’

Er klonk het gebruikelijke gemompel terwijl de klas deed wat hun leraar vroeg, maar af en toe werd er gezocht omdat ze weer Shakespeare moesten lezen.

‘Kunnen we niet iets doen wat een beetje interessanter is, meneer?’ riep Josh. De opgetrokken wenkbrauwen van meneer Lacey legden hem acuut het zwijgen op.

‘Als je wilt kun je na school nablijven om daarover na te denken, Joshua,’ zei hij. ‘Zal ik je naam op de lijst zetten?’

‘Nee, meneer,’ mompelde Josh.

Maura had geen bezwaar tegen Shakespeare. Ze hield van de manier waarop zijn personages spraken, van het complexe ritme van de regels, ook al was ze zelf hopeloos in het voordragen ervan. Ze luisterde veel liever naar haar klasgenoten, die meestal net als zij over de taal struikelden, maar toch de schoonheid van de woorden niet konden verbloemen. En natuurlijk riep meneer Lacey altijd Fraser Bell op om voor te lezen. Maura was ervan overtuigd dat hij zelfs het boodschappenlijstje van Shakespeare als een sonnet zou kunnen laten klinken.

‘Eens kijken, waar waren we gebleven?’ zei meneer Lacey peinzend. ‘O ja, de eerste akte, scène één, Athene. Josh, zou jij Egeus willen lezen?’

‘Nee,’ gromde Josh zo zacht dat de leraar het niet kon horen, maar zijn klasgenoten om hem heen wel.

‘Bethany, zou jij Theseus willen lezen? Kyle, lees jij Demetrius, alsjeblieft,’ ging meneer Lacey verder, terwijl hij op zoek naar een volgend slachtoffer door de klas keek. ‘Fraser, jij doet Lysander en Maura, jij kunt Hermia lezen. Begin maar bij zin drieëntwintig, opkomst Egeus, Lysander en Demetrius. Dat is jouw zin, Josh.’

Maura luisterde niet. Ze had het plotseling erg warm. Ze kon haar tekst niet uitspreken. Wat dacht die stomme leraar wel niet? Hij had haar nog nooit gekozen. Nooit.

‘Geluk zij Theseus, onze edele vorst!’ zei Josh op vlakke toon.

‘Dank je, Egeus,’ las Bethany geestdriftig voor. ‘En, wat brengt je hier?’

Er viel een lange stilte toen Josh zich realiseerde hoe lang de monoloog was die hij nu moest voorlezen. ‘Meneer, daar staan wel honderd zinnen.’

‘Je moet ze gewoon een voor een voorlezen, Josh. Dat kun je best.’

Met een boze blik stamelde Josh zich erdoorheen. Bethany had een veel kortere tekst en toen zag Maura tot haar schrik dat zij aan de beurt was. ‘Dus... dus Lysander ook,’ wist ze uit te brengen. Haar ogen waren gericht op het volgende deel van Hermia’s dialoog, die minstens tien regels lang was. O god, dacht ze zwakjes terwijl ze naar Josh en Bethany luisterde, laat het brandalarm alsjeblieft afgaan voordat ik dit moet doen.

Maar er volgde geen goddelijke interventie. Op de een of andere manier worstelde ze zich door de woorden heen en het zweet brak haar uit. De anderen spraken hun tekst uit. En toen begon Fraser te praten en het was alsof al het ongemak in de klas door zijn tekstbehandeling werd weggevaagd. Het gefluister achter de handen stopte. Iedereen keek naar hem, terwijl hij de tekst tot leven bracht.

Maura was zo gefascineerd dat ze vergat dat ze moest reage-

ren, totdat meneer Lacey haar eraan herinnerde. Zenuwachtig keek ze naar beneden. De tekst danste voor haar ogen.

‘Zeg jouw laatste zin nog eens, Lysander,’ zei de leraar tegen Fraser.

‘Hoe nu mijn liefste! Waartoe is uw wang zo bleek?’ zei hij, terwijl hij naar Maura keek. ‘Waarom verwelken daar de rozen in zulk schielijk tijdsbestek?’

Ze haalde diep adem en dwong haar hart om het bonzen in haar borst te stoppen. ‘Wellicht door het gemis van regen – en die zou ik kunnen zijn – ik zou hen kunnen drenken in de stortvloed uit mijn ogen.’

Fraser glimlachte bemoedigend en hield zijn blik op haar gericht. ‘Ach wee! Voor zover ik ooit las, ooit vernam uit vertelling of historie, heeft ware min haar pad nimmer effen betreden.’

Toen de bel ging om haar van verdere vernedering te redden, begreep Maura twee dingen. Ten eerste dat er niemand ter wereld was die deze woorden zo perfect kon uitspreken als Fraser Bell. En ten tweede dat zij volstrekt onwaardig was om de Hermia te zijn voor zijn Lysander.

Terwijl haar klasgenoten de klas uit slenterden bleef Maura achter, in de hoop dat niemand haar zou opmerken en haar vreselijke voordracht belachelijk zou maken. Maar Fraser was blijven staan om met meneer Lacey te praten en hij was ook een van de laatsten die weggingen. ‘Mooi voorgelezen, Mary,’ zei hij terloops, terwijl ze met tegenzin achter hem aanliep.

Een seconde leken haar hersenen wel verdoofd. ‘Eigenlijk heet ik Maura,’ wist ze uit te brengen. ‘En jij was ook goed.’

Maar het was al te laat en het moment was voorbij. Fraser was verdwenen en ze betwijfelde of hij het had gehoord.

1

Tweeëntwintig jaar later

De laatste keer dat Fraser Craigmillar Castle had bezocht, was hij gevangengezet wegens verraad.

Jacobite Gevangene 4 was een superkorte rol in de televisieserie *Outlander* geweest, hoewel hij er plezier in had gehad om een van de Engelse soldaten “een stinkende stroom pis” te noemen. Het filmen van de scènes in de fictieve Ardsmuir-gevangenis had enkele weken geduurd en hij had de hoge ruïnes van het andere kasteel van Edinburgh goed leren kennen. Wanneer de plek geen verboden terrein was, waren de twee knoestige taxusbomen bij de ingang van de binnenplaats zijn favoriete plek geweest om zijn lunch te eten.

Vandaag was de sfeer heel anders. Om te beginnen had niemand met een antiek pistool in zijn richting gezwaaid of hem Highlander-uitschot genoemd. De weelderige gazons rondom de oude vestingmuren stonden vol met grote, open tenten en pastelkleurige wimpels wapperden tegen de korenbloemblauwe junihemel. Op spandoeken werd aangekondigd dat dit ScotPot was, een van de grootste keramiekshows in Schotland, terwijl bezoekers in de rij stonden om te poseren voor foto's tussen de enorme gebeeldhouwde letters SCOT en POT aan weerszijden van de iconische gewelfde ingang. En ergens tussen de wirwar van tenten, kunstenaars en enthousiaste keramiekliefhebbers stond Maura McKenzie, die hopelijk goede zaken deed.

Fraser keek zijn ouders aan. ‘Wat zullen we eerst doen? Even rondlopen of een kop koffie drinken?’

Roberta Bell tuitte haar lippen. ‘Laten we even kijken waar we zijn.’ Ze hield de kaart omhoog die ze hadden gekregen toen ze door de kassa liepen. ‘Hier staat dat je vriendin in de Bothwell-tent is.’

Er stonden in totaal acht tenten, elk vernoemd naar een Schotse familie die banden met het kasteel en de omgeving had en er waren verschillende eet- en drinkgelegenheden met tafels en stoelen, hoewel picknicken ook was toegestaan. Het idee was duidelijk om ervoor te zorgen dat de bezoekers van ScotPot geen reden hadden om weg te gaan.

‘Eerst de toiletten,’ zei Micky Bell op een toon die geen tegenspraak dulde. ‘Ik hoop dat ze echte wc’s hebben, die je kunt doortrekken.’

Fraser keek naar de menigte die voorbij kuierde. Het was vrijdagochtend, wat volgens hem wel van invloed zou kunnen zijn, maar de meerderheid van de bezoekers was duidelijk van middelbare leeftijd en ouder. Er zouden vast chique mobiele toiletten met wastafels en stromend water zijn, vermoedde hij. ScotPot bestond al meer dan tien jaar en kende zijn publiek. De organisatoren zouden het publiek waarschijnlijk niet kunnen overhalen om de hele dag te blijven als ze hun geluk moesten beproeven in het soort chemische toiletten die je op muziekfestivals aantrof. ‘De toiletten van het kasteel zijn hier,’ zei hij, terwijl hij op het bezoekerscentrum op de kaart wees. ‘Maar het lijkt erop dat er tijdelijke toiletten zijn in de oostelijke en westelijke tuinen.’

Zijn vader wiebelde als een peuter van het ene been op het andere. ‘Wat het dichtstbij is.’

‘Het bezoekerscentrum dan,’ zei Roberta. ‘En laat je op de terugweg niet afleiden door de souvenirwinkel. We zijn hier voor het aardewerk, niet voor de dure whisky en fudge.’

Micky keek lichtelijk opstandig en verdween zwijgend in de

menigte, terwijl Fraser en zijn moeder toekeken hoe de stroom keramiekliefhebbers om hen heen drentelde. 'Ik moet zeggen dat ik het spannend vind om Maura te leren kennen en haar werk te zien,' zei Roberta. 'Weet ze dat we komen?'

Fraser knikte. Hij zou het niet eerlijk hebben gevonden om haar onaangekondigd te overvallen. 'Ik heb gezegd dat we langs zouden komen. Maar we moeten het juiste moment uitzoeken. Ze heeft iets gezegd over dat ze verspreid over de dag een paar demonstraties zou geven.'

'Wat leuk,' riep Roberta uit. 'Dan is het net een beetje als die televisieshow met die man die begint te huilen als hij ziet wat de deelnemers hebben gemaakt.'

Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Ik wist niet dat jij zo'n liefhebber van pottenbakken was.'

'Dat was ik ook niet. Niet tot je ons vertelde dat Maura de spoken maakt die bij de verhalen van jouw tours passen,' zei ze. 'Ik heb uit nieuwsgierigheid een aflevering bekeken en voor ik het wist had ik de hele serie gebinged.'

'Misschien zou je les moeten nemen,' stelde hij voor, terwijl hij weer aan de les dacht die Maura hem een paar maanden eerder had gegeven toen ze hem had geholpen om zijn eigen spook te maken, hoewel het in vergelijking met die van haar een wankel en lomp ding was geweest.

'Ik denk dat het veel tijd kost om dat te leren,' zei zijn moeder praktisch. 'Ik hou het bij breien. Met truien en sjaals begrijp ik waar ik mee bezig ben.'

Dat was zeker waar. Fraser had nog steeds de sjaal die ze voor hem had gebreid om mee te nemen naar de toneelschool in Londen, hoewel het toen nog een nieuwe hobby van haar was. Het leek Fraser alsof er niets was wat ze niet kon breien. 'Misschien iets om in gedachten te houden als je eens aan verandering toe bent.'

'Over verandering gesproken, hoe gaat het met de nieuwe verhalenverteller?' vroeg ze. 'Begint ze al een beetje te wennen?'

Ze bedoelde Rebecca, die zich kortgeleden als derde gids bij Dead Famous had aangesloten. ‘Ik geloof het wel,’ antwoordde Fraser. ‘Ze heeft vroeger op een van de spooktochten in York gewerkt, dus ze heeft genoeg ervaring, maar ze volgt Tom en mij een paar weken om het klappen van de zweep hier te leren kennen.’

Zijn moeder keek hem aan. ‘Ik hoop dat dat betekent dat je niet meer zo hard hoeft te werken.’

Dat maakte wel deel uit van Frasers plan, maar het was niet de reden waarom hij het Dead Famous-team had uitgebreid. ‘Ik wilde een nieuwe gids om aan de vraag te kunnen voldoen,’ legde hij uit. ‘Vooral nu het toeristenseizoen op zijn hoogtepunt is. Ik vind het vreselijk om mensen te moeten wegsturen.’

‘Ja, maar alleen werken en nooit plezier maken is vragen om problemen,’ zei ze. ‘En het heeft je al een relatie gekost.’

Fraser probeerde geen grimas te trekken. Er waren een aantal factoren die een rol hadden gespeeld bij zijn breuk met Naomi en hij kon niet ontkennen dat zijn carrièreswitch van acteur naar gids er daar een van was geweest, maar misschien niet om de redenen die zijn moeder zich voorstelde. ‘Het gaat prima met me. Je hoeft je nergens zorgen over te maken.’

Ze snoof. ‘Ik ben je moeder. Het is mijn taak om me zorgen te maken.’

‘Ik weet het,’ zei hij met een glimlach. ‘Maar ik vind het leuk werk, ook al is het wat hectisch. Het houdt me in elk geval van de straat.’

‘Hmmm,’ zei ze, maar gelukkig dook Micky weer op en kreeg ze geen kans nog meer te zeggen. Ze begon te zwaaien. ‘Micky Bell, hier!’

‘Er was geen enkele reden om een windmolen na te doen,’ gromde hij toen hij bij hen was. ‘Ik wist precies waar ik jullie had achtergelaten.’

Roberta rolde met haar ogen. ‘En dat zegt de man die vorige week op een golfbaan verdwaalde.’

‘Ik was niet verdwaald,’ protesteerde Micky.

Toen zijn moeder zuchtte, moest Fraser zich inhouden om niet te glimlachen.

‘Ben je wel of niet de verkeerde kant op gelopen en heb je hole vijftien voor hole drie gespeeld of niet?’ wilde ze weten.

‘Dat had iedereen kunnen gebeuren,’ zei hij, terwijl hij luchtig met zijn hand wuifde. ‘Dat zei zelfs de secretaris van de club.’

Roberta wierp Fraser een veelbetekenende blik toe. ‘Dat zeg jij.’

‘Zullen we eens rondkijken?’ zei hij snel, voordat zijn vader zich nog heftiger begon te verdedigen en de secretaris van de club als getuige zou willen opbellen. ‘Ik heb trek in koffie.’

‘Goed idee,’ zei Roberta. ‘Zullen we jou de weg laten wijzen, Micky?’

Tien minuten later dronk Fraser een gloeiend hete americano uit een kartonnen beker en voelde hij zich veel beter in staat om zowel met zijn ouders als met de menigte om te gaan. Er was een merkwaardig gebrek aan bewegwijzering om aan te geven welke tent welke was, wat een ietwat chaotische sfeer aan de stroom bezoekers gaf. Fraser vroeg zich af of dat was gedaan om de bezoekers aan te moedigen eerst rond te kijken in plaats van meteen naar hun favoriete pottenbakkers te gaan. Wat de bedoeling ook was, het betekende dat hij en zijn ouders drie tenten passeerden voordat ze Maura vonden. Haar kraam bestond uit witte planken vol met schalen, potten en borden, waarvan Fraser er een paar herkende uit haar atelier. Een rij mokken hing aan haken die aan een plank waren bevestigd, meer delicate kopjes stonden ernaast op schoteltjes met bijpassende borden. Een prachtig met de hand geschilderd bordje droeg haar naam in iriserende blauwe en groene tinten, wat Fraser aan golven en zilte lucht deed denken.

Maura zelf was nauwelijks zichtbaar achter een groepje toe-

schouwers, van wie sommigen hun nek uitstrekten om meer te kunnen zien. Ze moet met een demonstratie bezig zijn, besefte Fraser toen hij en zijn ouders dichterbij kwamen. Hij voegde zich achteraan bij het groepje en keek over de hoofden heen om te zien wat ze aan het doen was.

Ze hield haar hoofd gebogen. Haar donkere haar zat in een rommelige knot achter haar hoofd gebonden, terwijl ze zich concentreerde op een dunne sliert klei op de tafel voor haar. 'Je moet de rollen zo gelijkmatig mogelijk houden,' zei ze, terwijl ze vakkundig haar vingers spreidde en de rol heen en weer bewoog om hem langer te maken. 'Als je tevreden bent met de vorm, leg je de rol op je draaischijf en begin je aan de volgende. Als je naar boven en naar buiten werkt, maak je elke rol iets langer dan de vorige en juist iets korter als je naar binnen toe werkt.'

Fraser keek toe hoe ze de klei op de schijf legde, het op maat sneed en vervolgens hetzelfde deed met de resterende rol klei. Hij kon nog niet zeggen wat het zou worden, misschien een kruik, maar toen ze de lagen met snelle, zelfverzekerde bewegingen van haar duim gladstreek, kwam haar vakmanschap ontgeenzeggelijk naar voren. Ze was duidelijk tevreden en begon een nieuwe rol klei te vormen.

'Ze is zo snel,' zei een vrouw naast Fraser zacht. 'Het kost mij uren om behoorlijke rollen te maken, laat staan dat ik ze moet opbouwen tot iets wat een beetje op een kan lijkt.'

Haar vriendin knikte. 'Je kunt echt zien dat ze een professional is. Ik durf te wedden dat ze nog nooit een krakkemikkig handvat heeft gemaakt.'

Fraser grijnsde en dacht aan Maura's bekentenis over de pottenbakkersrampen die bij haar ouders op zolder verstopt lagen. Maar de vrouw had in één ding gelijk, dacht hij, terwijl Maura de klei bewerkte. Ze was absoluut een professional.

'Hoe zorg je ervoor dat het niet te zwaar wordt?' vroeg een man vooraan.

Maura hield een ovaalvormig stuk metaal met gekartelde randen omhoog, niet breder dan haar handpalm. 'Met een gekartelde schraper. Als ik klaar ben met het gladstrijken van de spiralen, gebruik ik dit om de overtollige klei te verwijderen.' Ze trok een wrang gezicht. 'Het is het beste om zo grof mogelijk te werk te gaan zonder de structuur te verzwakken.'

Er kwamen nog meer vragen, die Maura met oneindig veel geduld beantwoordde, terwijl haar vingers de klei bewerkten. Al snel had ze een perfect geproportioneerde kan, zij het zonder tuit of handvat. Even later hanteerde ze de gekartelde rib en sneed ze de helft van de klei weg met een meedogenloze efficiëntie waarvan Fraser huiverde. Hij had verwacht dat een deel van het publiek zou weglopen, met name zijn eigen vader, maar Micky leek net zo gefascineerd als de rest van de toeschouwers. Maura verzamelde de resten van de afgedankte klei, kneep ze samen en pakte een andere schraper, die rubberachtig en buigzaam was. 'Dit zal de ribbels gladstrijken,' zei ze, terwijl ze met snelle, gebogen bewegingen aan de kan werkte, waardoor de klei weer glad werd. Ze keek op met een glimlach. 'Het enige wat ik nu nog hoeft te doen is de tuit en het handvat toevoegen.'

'En dan maar hopen dat hij niet druipt,' zei iemand en iedereen begon te lachen.

Maura knikte. 'Dat ook. Als iemand een waterdichte oplossing heeft, dan hoor ik het graag.'

Een paar minuten later had ze een tuit gemaakt, die ze vakkundig bevestigde. Ze bekeek de kan kritisch. 'Wat hij nu nodig heeft, is een flinke klap met een houten peddel om hem in de juiste vorm te krijgen, maar dat zal ik u besparen en in plaats daarvan het handvat erop zetten.'

Blijkbaar had ze die al klaargemaakt voordat Fraser en zijn ouders waren gekomen, want ze pakte een gebogen strook klei van het eind van de tafel. De twee vrouwen voor Fraser leunden naar voren om het beter te kunnen zien. 'Handvaten

zijn bijna net zo lastig als tuiten,' mompelde de ene en de andere knikte instemmend.

Maar Maura had natuurlijk geen problemen. Toen ze tevreden was dat het handvat recht zat, draaide ze de draaischijf om de afgewerkte kan aan het publiek te laten zien dat in applaus uitbarstte. 'Dank u wel,' zei Maura, terwijl haar wangen een beetje rood werden. 'Om drie uur is er nog een demonstratie, voor het geval u iets van deze gemist hebt.'

Het grootste deel van het publiek begon weg te lopen, maar een aantal mensen bleef staan om de artikelen te bekijken die ze tentoonde. Frasers moeder voegde zich bij hen en liep rechtstreeks naar het rek met mokken. 'Alsof we er nog niet genoeg hebben,' klaagde Micky. 'We hebben al te weinig ruimte in de kast.'

'Je kunt nooit genoeg mokken hebben,' riep Roberta zonder zich om te draaien over haar schouder. 'Vooral niet als ze zo mooi zijn.'

Daar kon zijn vader niet veel tegen inbrengen, dacht Fraser, zeker niet in een tent vol keramiek liefhebbers. Hij was verstandig genoeg om zijn mond te houden. Fraser keek naar Maura, die ontspannen met een paar bezoekers stond te praten terwijl ze hun aankopen inpakte. Er stond nog een aantal mensen te wachten om te betalen. Ze had een assistent nodig, dacht hij. Iemand die de saaie betalingen afhandelde, terwijl zij haar kunstwerken liet zien. Maar hij vermoedde dat een deel van de aantrekkingskracht van het kopen van een origineel van Maura McKenzie juist de mogelijkheid was om met de kunstenaar zelf te praten. De mensen die in de buurt stonden te wachten, leken in elk geval blij te zijn dat ze konden meeluisteren terwijl ze op hun beurt wachtten.

Toen de menigte zich verspreidde, zag hij dat Maura opkeek en hem zag staan. Ze zwaaide even en hij had het gevoel dat ze blij was hem te zien, hoewel dat ook te danken kon zijn aan de aangename stroom klanten. Een vrouw leek een com-

plete set van de vier seizoenen plantenpotten te willen die Fraser een paar weken eerder had bewonderd toen ze nog in ontwikkeling waren. ‘Vergeet niet ze op te halen voordat je vertrekt,’ hoorde hij Maura zeggen, terwijl ze ze veilig onder het doek legde dat over de werkbank lag.

Eindelijk was het Roberta’s beurt. Ze glimlachte naar Maura alsof ze een vriendin was die ze al heel lang niet had gezien, waardoor Fraser zich genoodzaakt voelde om snel naar hen toe te lopen om haar voor te stellen. ‘Dit is mijn moeder. Roberta Bell, Maura McKenzie.’

‘Hallo, Roberta,’ zei Maura met een warme glimlach terwijl haar ogen oplichtten. ‘Hoewel ik het had kunnen raden. Hij lijkt precies op u.’

‘Afgezien van de baard,’ zei Fraser ernstig.

‘Die heeft hij van mij,’ zei Micky, die achter hem was komen staan en zijn hand uitstak. ‘Ik ben de vader van Fraser, Micky.’

Maura keek hem stralend aan en Fraser zag geamuseerd dat hij zijn schouders enigszins rechtte. ‘Fijn u te leren kennen,’ zei ze. ‘Ik hoor dat u een goed golfer bent.’

‘Ik doe mijn best,’ zei Micky met een tevreden uitdrukking op zijn gezicht.

‘Het houdt hem in elk geval van de straat,’ zei Roberta. ‘Maar het is leuk je eindelijk te leren kennen, Maura. Fraser is al maanden vol lof over je, vanwege de spoken en alle andere dingen die je maakt.’

Maura begon een beetje te blozen. ‘Dat is heel lief van hem,’ zei ze en ze knikte naar de mokken die Roberta in haar handen had. ‘Zal ik die voor u inpakken?’

‘Ja, graag. Ik kan niet wachten om ze aan mijn vriendinnen te laten zien als ze voor ons wekelijkse koffieochtendje komen.’

Fraser keek naar de mokken die ze had uitgekozen. ‘Daar horen toch bijpassende borden bij?’

Roberta’s ogen begonnen te glimmen. ‘Is dat zo? Waar liggen die?’

‘Hier,’ zei Maura, terwijl ze naar de planken aan het eind van haar kraam liep.

‘Ik neem er vier,’ zei Roberta.

Achter hem hoorde Fraser zijn vader heel zacht zuchten.

‘Als u de mokken en de borden koopt, krijgt u korting,’ zei Maura.

Roberta keek Micky triomfantelijk aan. ‘Het is een koopje. Dank je wel.’

Fraser keek toe hoe Maura de mokken en borden zorgvuldig inpakte en ze weglegde om later te worden opgehaald. Toen het tijd was om te betalen, stapte hij met zijn pasje al in zijn hand snel naar voren. ‘Dat is een cadeautje van mij, mama. Laten we maar zeggen dat het een vroeg verjaardagscadeau is.’

Roberta sloeg haar armen over elkaar. ‘Maar ik ben pas in september jarig.’

‘Een heel vroeg verjaardagscadeau dan,’ zei hij met een glimlach, terwijl hij het pasje op de betaalautomaat legde. ‘Zolang je maar niet verwacht dat ik dit bij elk kraampje zal doen.’

Zijn moeder sloeg haar armen om hem heen. ‘Je bent een lieve jongen, Fraser Bell. Op een dag zul je een fantastische man voor iemand worden. Naomi weet niet wat ze mist.’

Uit zijn ooghoek zag hij dat Maura een zachtere uitdrukking op haar gezicht kreeg en hij vroeg zich af of dat uit medelijden of medeleven kwam. Hij schraapte zijn keel. ‘Wil je iets hebben, Maura? Een kop thee of een snack?’

Ze tikte met haar vinger op de deksel van een thermische mok. ‘Ik heb al, dank je. Hoewel het waarschijnlijk lauw is geworden.’

‘Zal ik nieuwe voor je halen?’ bood hij aan.

Zoals hij al had verwacht, schudde ze haar hoofd. ‘Maak je geen zorgen. Met een beetje geluk krijg ik het te druk om het op te drinken.’ Ze zweeg een moment en kreeg plotseling een

andere uitdrukking op haar gezicht. ‘O, dat zou ik bijna vergeten. Wist je dat er een verband bestaat tussen Agnes Sampson en dit kasteel?’

Hij keek haar verbaasd aan. Agnes Sampson was een gerespecteerde Schotse genezeres die als heks was verbrand nadat ze had bekend dat ze een complot tegen koning James VI had gesmeed. Ze kwam voor in de spookverhalen die Fraser tijdens zijn tour vertelde en ze was de inspiratiebron voor het eerste Spook van Edinburgh dat Maura had gecreëerd. ‘Is dat zo? Ze zou toch rondwaren in het paleis van Holyroodhouse, niet in Craigmillar?’

‘Dat weet ik, maar volgens een van de gidsen met wie ik stond te praten, werd Agnes ervan beschuldigd een betoverd wassen beeldje in een van de torentjes hier te hebben verstopt om de broer van de plaatselijke landheer kwaad te doen,’ zei Maura. ‘Gelukkig voor hem werkte het niet.’

Fraser moest aan de historische verslagen denken die hij had gelezen toen hij Dead Famous net had overgenomen. De heksenprocessen in de zestiende eeuw waren begonnen in North Berwick en waren grimmige lectuur met gruwelijke martelingen en ondraaglijke vernederingen voor tientallen mannen en vrouwen uit Edinburgh en omgeving. Hun vermeende misdaden leken naar moderne maatstaven belachelijk, zoals het oproepen van tegenwind en het omgaan met de duivel, maar velen hadden bekend, vermoedelijk om de martelingen te stoppen, en waren genadeloos geëxecuteerd. Het was, dacht hij, niet de fraaiste tijd uit de Schotse geschiedenis.

‘Maar die arme Agnes had minder geluk,’ zei hij en hij trok een wenkbrauw op. ‘Als ze werkelijk schuldig was aan alles waarvan ze werd beschuldigd, dan raasde ze wel heel snel op haar bezemsteel heen en weer.’

Maura glimlachte zuur. ‘Zoals je van een heks kunt verwachten.’

‘Wie wordt het volgende spook?’ vroeg Roberta. ‘Hebben jullie dat al besloten?’

‘Nog niet,’ antwoordde Fraser. ‘Maar we zouden er eigenlijk eens over moeten nadenken.’

Was het zijn verbeelding of lag er heel even iets van aarzeling in Maura’s blik voor ze knikte?

‘Absoluut.’

‘Het zou handig zijn om dat te besluiten voor de verhalenavond later deze maand,’ zei Fraser met het prestigieuze evenement in Edinburgh Castle in gedachten waarvoor hij was uitgenodigd. ‘Misschien kan ik er een paar keer iets over zeggen terwijl ik over de spoken van het kasteel vertel.’

Hij zag opnieuw iets ondoorgrondelijks in haar blik. ‘Goed idee,’ zei ze. ‘Laten we er maar over praten als alles rond Scot-Pot is afgehandeld.’

Terwijl ze sprak, wierp ze een blik op het publiek dat voorbij stroomde en Fraser vroeg zich af of dat de reden was voor de lichte terughoudendheid die hij had opgemerkt. Ze was er tenslotte om haar werk te verkopen. ‘Goed. We komen voor we weggaan nog even langs om de mokken op te halen die mama heeft gekocht. Misschien heb je tegen die tijd wel een kop thee nodig.’

Maura hield haar hoofd een beetje schuin en trok een grimas. ‘Dan heb ik waarschijnlijk wel iets sterkers nodig.’

‘Geef maar een gil,’ zei Fraser. ‘Bij de etenswaren staat een paardenbox die is ingericht als een bar. Stuur me maar een appje en ik breng je wat je maar hebben wilt.’

‘Daar hou ik je aan,’ zei Maura met een glimlach. ‘Bedankt.’

Een vrouw die de displays had bekeken, draaide zich om en keek Maura vragend aan.

‘De plicht roept,’ merkte Fraser op, terwijl Maura zakelijk glimlachte. ‘Tot straks.’

‘Wat een ontzettend leuke meid,’ zei Roberta, terwijl ze zich in de rij keramiek liefhebbers voegden die door de tent kuier-

den. ‘En zo slim. Ik kan me voorstellen waarom jullie zo goed samenwerken.’

Micky knikte naar hem. ‘Ze is ook knap. Ik kan me voorstellen dat dat helpt.’

Fraser voelde hoe zijn maag omdraaide. Zijn ouders hadden geen idee dat hij een verleden met Maura had, behalve dat ze naar dezelfde school waren gegaan, en ze wisten niets over de aantrekkingskracht waartegen Fraser zich had moeten verzetten toen hij voor het eerst weer contact met haar kreeg. Maar dat was definitief verleden tijd, net als de kus die ze tientallen jaren geleden hadden gedeeld. Hij en Maura waren zakenpartners en dat was alles. Hij deed alsof hij de kaart raadpleegde. ‘Zullen we nu eens naar de Gilmour-tent gaan?’

‘Prima,’ zei Roberta. ‘Ik geloof dat daar ook een van de pottenbakkers uit de tv-serie staat.’

Micky stak zijn hand op. ‘Ik zie jullie daar wel. Ik moet echt heel nodig na die koffie. Ik moet naar de wc.’

‘Alweer?’ vroeg Roberta.

‘Ja, alweer,’ zei Micky nijdig. ‘Als je moet, dan moet je.’

Roberta duwde hem de kaart onder zijn neus. ‘Die zou ik maar meenemen als ik jou was. Niet dat ik denk dat het zal helpen.’

Micky griste het papier uit haar handen, draaide zich abrupt om en verdween in de menigte.

Roberta slaakte een zucht. ‘Echt, hij heeft een blaas zo groot als een vingerhoedje. Het is maar goed dat we de hele dag hebben.’

Fraser glimlachte diplomatiek. Hoeveel hij ook van zijn ouders hield, hij begon zich toch af te vragen waar hij aan begonnen was.